

PARAULA I VIDA

Nova imatge i nou cambril per a la Mare de Déu de Meritxell

El propassat dia 8, festa de la Mare de Déu de Meritxell i Diada Nacional d'Andorra, a la Basílica-Santuari enclavada al cor d'Andorra i en el terme parroquial de Canillo, vam celebrar amb molta joia i devoció la benedicció d'una nova imatge de la Mare de Déu i d'un nou Cambril per a aixopugar-la i mostrar-la a l'amor i veneració dels seus fills andorrans i de tots els pelegrins devots. Fou l'Arquebisbe Paul Richard Gallagher, Secretari de la Santa Seu per a les Relacions amb els Estats, qui va presidir la celebració, que commemorava també els 40 anys del nou edifici del Santuari. Després del dissortat incendi de 1972, l'arquitecte Ricard Bofill el va construir de forma simbòlica i innovadora a petició del Consell general i de les autoritats del país, i el dedicà el meu predecessor, l'Arquebisbe i Copríncep Mons. Joan Martí Alanís, en presència de l'esposa del Copríncep francès, Mme. Giscard d'Estaing, i de les autoritats i d'una gran multitud d'andorrans devots. El Santuari renaixia de les cendres i sabia renovar-se creativament envers el futur.

Maria va triar aquest lloc del nostre Pirineu per estar-s'hi, quan la imatge

fou descoberta sota la gavernera florida en ple gener, i sempre hi retornava quan la volien allunyar. Triava fer estada entre nosaltres. Enguany, per commemorar-ho, els andorrans li acabem d'oferir un significatiu i lluminós Cambril —donat que «Meritxell» ve de llum potent del migdia—, obra de l'arquitecte andorrà Antoni Pol i Solé, que acull la imatge de la patrona dels andorrans, reproducció exacta amb tècniques 3D de la bella talla romànica del segle XII. Ella és la *Sedes sapientiae*, Reina i Mare del Crist, coronada i amb esclips de pagesa, que ens mira amb ulls grans i bondadosos, ulls molt penetrants, i que ens ofereix la seva mà dreta, desproporcionadament gran, perquè vol estar sempre ben allargada envers tots els seus fills i filles. I ens dóna el seu Fill, rei infant, sense corona i descalç, que branda l'Evangeli com a tresor i ens ofereix també la seva mà dreta protectora. Agafem-nos a Maria i el seu Fill, i trobarem forces i vida!

En l'Any jubilar de la Misericòrdia s'escau demanar-li a la «Reina i Mare de Misericòrdia», que la llum ferma i penetrant del sol del migdia, que és el Crist, i que la Mare del Cel reflecteix, ens il·lumini el camí del perdó, del servei i de la reconciliació. Que la

Mare ens sigui també porta vers la fe enrobustida i la caritat ardent. A Meritxell hem d'aprendre de nou a ser humils i acollidors, a cercar la unió, a ser nets de cor i amadors de la justícia, i a donar-nos a tots els qui ens necessiten, especialment els més necessitats. Maria ens anima a «*ser misericordiosos com el Pare*» (Lc 6, 36). Necessitem abraçar-nos de nou com a germans, perdonar-nos i superar les divergències i rancúnies, per aprendre a bastir el futur amb unitat i fortalesa. El poble andorrà, sota la protecció de la Mare de Déu de Meritxell, anirà endavant i trobarem la manera de superar les dificultats i de fer gran i just el nostre estimat país.

La presència de l'Arquebisbe Paul R. Gallagher per beneir la reproducció fidedigna de la sagrada imatge de la Mare de Déu romànica, i per beneir el cambril que Andorra dedica a la Reina del Cel va ser ocasió oportuna per fer arribar, a través d'ell, al Papa Francesc, els nostres sentiments de comunió filial i de compromís obediència al seu programa de fidelitat a l'Evangeli de l'alegria.

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

ACTUALITAT

Convivències a Tortosa dels seminaristes

Els dies 8, 9 i 10 de setembre es va celebrar la trobada d'inici de curs 2016-2017 dels seminaristes que aquest curs conviuran al Seminari Major Interdiocesà al Seminari de Tortosa. Eren els seminaristes de les set diòcesis de la Tarraconense, seguint els cursos a l'Ateneu universitari Sant Pacià de Barcelona. Estaven acompanyats pels seus formadors: Mn. Norbert Miracle i Mn. Jaume Casamitjana. El Recés el va predicar Mn. Javier Vilanova, nou director espiritual del SMI i rector del Seminari de Tortosa, i Mn. Víctor Cardona els va impartir una xerrada sobre la vocació. Els seminaristes també van poder visitar la monumental ciutat de Morella on van ser atesos pel rector de la parròquia Mn. José Àngel Pitarch, i també Sant Mateu on, al monestir de Santa Anna de les Agustines, van dialogar amb la comunitat de religioses contemplatives i van celebrar-hi l'Eucaristia, presidida per Mons. Enric Benavent, bisbe de Tortosa.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

L'amor de Déu com a valor absolut

Jesús va portar el seu missatge sobre l'amor als altres fins a l'amor als enemics i als qui et fan mal.

És bo aprofundir els textos evangèlics que parlen d'un amor tan radical per acostar-nos com a deixebles a l'Esperit del Senyor. Un dels passatges més impressionants és l'última de les sis contraposicions del Sermó de la Muntanya: «Ja sabeu que es va dir: Estima els altres, però detesta l'enemic. Doncs jo us dic: Estimeu els vostres enemics, pregueu pels qui us persegueixen». I aquesta

és la raó: «Així sereu fills del vostre Pare del cel, que fa sortir el sol sobre bons i dolents i fa ploure sobre justos i injustos» (Mt 5,43-45). Sembla com si l'última contraposició portés l'exigència de Jesús fins al límit: estimeu els enemics. I la raó d'aquesta radicalitat no és la dignitat de les persones, o les normes de la convivència, no és res d'humà; és Déu. I encara, no és que Déu ho mana, o que Déu premiarà el que ho faci i castigarà el que no ho visqui. La raó que Jesús posa és que Déu ho fa; Déu estima els bons i els dolents.

Parlar de l'amor de Déu a tots no és una mena de consideració espiritual devota; és el centre de l'experiència de Jesús i del seu missatge. Per a Jesús, l'amor incondicional de Déu a tots, bons i dolents, és el criteri de la nostra vida humana. Déu estima i perdona; no hi ha més valor que l'amor i el perdó. Així acaba el passatge de les contraposicions del Sermó de la Muntanya: «Sigueu perfectes com el vostre Pare celestial és perfecte» (Mt 5,48).

Sembla que parlar de Déu ens allunya de la sensibilitat de la gent d'ara,

però això no és exacte. Per a l'Evangeli, Déu és l'Absolut de l'Amor i de la Vida que atreu l'home cap a la seva plenitud de manera incondicional, gratuïta, en un creixement constant, més enllà de normes i d'amenaçes.

L'experiència de l'amor gratuït i incondicional de Déu és la que pot ajudar a créixer la humanitat cap una vida de justícia i d'amor, més enllà d'interessos i d'eficàcia.

Gaspar Mora
Professor emèrit de la FTC

PALABRA Y VIDA

Nueva imagen y nuevo camarín para Nuestra Señora de Meritxell

El pasado día 8, fiesta de la Virgen de Meritxell y Fiesta Nacional de Andorra, en la Basílica-Santuario enclavada en el corazón de Andorra y en el término parroquial de Canillo, celebramos con mucha alegría y devoción la bendición de una nueva imagen de la Virgen y de un nuevo Camarín para cobijarla y mostrarla al amor y veneración de sus hijos andorranos y de todos los peregrinos devotos. Fue el Arzobispo Paul Richard Gallagher, Secretario de la Santa Sede para las Relaciones con los Estados, quien presidió la celebración, que conmemoraba también los 40 años del nuevo edificio del Santuario. Tras el desgraciado incendio de 1972, el arquitecto Ricard Bofill lo construyó de forma simbólica e innovadora a petición del Consell general y de las autoridades del país, y lo dedicó mi predecesor, el Arzobispo y Copríncipe Mons. Joan Martí Alanís, en presencia de la esposa del Copríncipe francés, Mme. Giscard d'Estaing, así como de las autoridades y de una gran multitud de andorranos devotos. El Santuario renacía de las cenizas y sabía renovar se creativamente hacia el futuro.

María eligió este lugar de nuestro Pirineo para establecerse, cuando la imagen fue descubierta bajo el rosal silvestre florecido en pleno enero, y siempre volvía cuando querían alejarla. Elegía permanecer entre nosotros. Este año, para conmemorarlo, los andorranos le acabamos de ofrecer un significativo y luminoso Camarín —ya que «Meritxell» se refiere a la luz potente del mediodía—, obra del arquitecto andorrano Antoni Pol y Solé, que acoge la imagen de la patrona de los andorranos, reproducción exacta con técnicas 3D de la bella talla románica del siglo XII. Ella es la *Sedes sapientiae*, Reina y Madre de Cristo, coronada y con zuecos de labradora, que nos mira con ojos grandes y bondadosos, ojos muy penetrantes, y que nos ofrece su mano derecha, desproporcionadamente grande, pues quiere tenerla siempre bien tendida hacia todos sus hijos e hijas. Y nos da a su Hijo, rey niño, sin corona y descalzo, que blanda el Evangelio como tesoro y nos ofrece también su mano derecha protectora. ¡Acojamos a María y a su Hijo, y encontraremos fuerzas y vida!

En el Año jubilar de la Misericordia es oportuno pedirle a la «Reina y Madre de Misericordia», que la luz firme y penetrante del sol del mediodía, que es Cristo, y que la Madre del Cielo refleja, nos ilumine el camino del perdón, del servicio y de la reconciliación. Que la Virgen sea también para nosotros puerta hacia la fe robustecida y la caridad ardiente. En Meritxell debemos aprender de nuevo a ser humildes y acogedores, a buscar la unión, a ser limpios de corazón y amantes de la justicia, y darnos a todos los que nos necesiten, especialmente los más necesitados. María nos anima a «*ser misericordiosos como el Padre*» (Lc 6,36). Necesitamos abrazarnos de nuevo como hermanos, perdonarnos y superar las divergencias y rencores, para aprender a construir el futuro con unidad y fortaleza. El pueblo andorrano, bajo la protección de la Virgen de Meritxell, irá adelante y encontraremos la manera de superar las dificultades y de hacer grande y justo nuestro querido país.

La presencia del Arzobispo Paul R. Gallagher para bendecir la reproducción fidedigna de la sagrada imagen de la Virgen románica, y para bendecir el camarín que Andorra dedica a la Reina del Cielo fue ocasión oportuna para hacer llegar, por medio de él, al Papa Francisco, nuestros sentimientos de comunión filial y de compromiso obediente a su programa de fidelidad al Evangelio de la alegría.

† Joan-Enric Vives
Arzobispo de Urgell

La Gna. Victòria Molins, homileta a Organyà

La Gna. Victòria Molins va ser el dissabte 3 de setembre l'homileta religiosa a la 20a Fira del Llibre del Pirineu a Organyà, fent memòria de *Les Homilies d'Organyà* —el text en català literari medieval més conegut i més antic.

Mons. Joan-Enric va presidir aquest acte, juntament amb la Consellera de Presidència de la Generalitat, Hble. Sra. Neus Munté. Tots dos van lliurar conjuntament el primer premi dels Premis Literaris «Homilies d'Organyà», element destacat d'aquesta celebració cultural. També hi eren presents l'Alcalde d'Organyà, Il·lm. Sr. Celestino Vila, així com els regidors del Consistori i nombrosos alcaldes de la comarca, l'Ambaixador espanyol al Principat d'Andorra i la Directora General de Cultura del Govern d'Andorra. Acompanyaven l'Arquebisbe d'Urgell, el Vicari General, Mn. Josep M. Mauri, el Secretari General, Mn. David Codina, el Rector de Santa Maria d'Organyà, Mn. Jordi Vázquez, i la Delegada de Mitjans de Comunicació, Cristina Orduña.

La teresiana Gna. Victòria Molins va «predicar» la seva homilia a l'església de Santa Maria, després que l'homileta laica d'enguany, la poetessa andorrana Teresa Colom fes la lectura de la seva a l'es-

cenari del carrer del Sol, on van tenir lloc els actes de la Fira del Llibre.

La Gna. Molins és la primera dona a fer l'homilia religiosa, glossa de les Homilies famoses d'Organyà, després de la participació d'altres vuit homilettes des de l'inici d'aquesta tradició. Va començar aquestes noves homilies religioses Mons. Joan-Enric Vives, Arquebisbe d'Urgell i Copríncep d'Andorra l'any 2008, i després van seguir en aquest ordre Mn. Josep M. Ballarín, Mn. Climent Forner, Mn. Manel Pal, el Dr. Francesc Torralba, Mn. Armand Puig, Mn. Antoni Pladevall i el Dr. David Jou. Aquest 2016 la Gna. Victòria Molins és Doctora Honoris Causa per la Universitat Ramon Llull, a proposta de la Facultat d'Educació Social i Treball Social Pere Tarrés, per la seva dedicació als altres, i per la seva entrega als que no tenen res, i treballa enmig dels pobres al barri del Raval de Barcelona des de fa més de trenta anys. També ha rebut el 32è Premi Internacional Alfonso Comín i aquest mateix any ha rebut la Creu de Sant Jordi per la seva tasca a Catalunya en favor dels més desfavorits. Segueix visitant la presó i manté una gran activitat envers els més necessitats i com a escriptora.

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

La Misericòrdia purifica el cor

«**S**enyor, si vols, em pots purificar!» (Lc 5,12): és la petició que hem sentit que un leprós adreçava a Jesús. Aquest home no demana només ser guarit, sinó també ser *purificat*, és a dir completament curat en el cos i en el cor.

Atansant-se a Jesús, no té por d'infringir la llei i entra a la ciutat i quan el va trobar «es prosternà amb el front a terra i el pregà dient: «Senyor, si vols, em pots purificar»» (v. 12). Tot el que aquest home considerat impur fa i diu és l'expressió de la seva fe! Reconeix el poder de Jesús: està con-

vençut que el pot curar i que tot depèn de la seva voluntat. Aquesta fe és la força que li ha permès trencar tots els convencionalismes i cercar l'encontre amb Jesús, i agenollant-se davant d'ell l'anomena *Senyor*. La súplica del leprós mostra que quan ens presentem a Jesús no cal fer discursos llargs. N'hi ha prou amb poques paraules, sempre que vagin acompanyades de la plena confiança en la seva omnipotència i en la seva bondat. L'Evangelí de Marc remarca que «Jesús, compadit, va estendre la mà, el tocà i li digué: «Ho vull, queda pur»»

(1,41). El gest de Jesús acompanya les seves paraules i fa més explícit l'ensenyament.

Després d'haver guarit el leprós, Jesús li mana que no ho digui a ningú, i li diu: «Vés només a fer-te examinar pel sacerdot i ofereix per la teva purificació el que va ordenar Moisès: això els servirà de prova» (v. 14).

La força de la compassió amb què Jesús ha guarit el leprós ha portat la fe d'aquest home a obrir-se a la missió. Era un marginat, ara és un de nosaltres.

(Dimecres, 22 de juny de 2016.)

Meritxell, amb els ulls d'una «nova» Mare de Déu

La Festa de la Mare de Déu de Meritxell va ser presidida, el passat 8 de setembre, per Mons. Paul Richard Gallagher, Arquebisbe Secretari per a les Relacions amb els Estats, juntament amb l'Arquebisbe i Copríncep d'Andorra, Mons. Joan-Enric Vives. Mons. Gallagher ha estat l'autoritat del Vaticà més alta que ha visitat el Principat. La seva visita va coincidir amb la celebració dels 40 anys de construcció del nou Santuari-Basilica, després que un incendi va destruir-ne el petit santuari romànic i la talla romànica; i es va beneir una nova talla de la Mare de Déu de Núria, feta a imatge de l'original i un cambril per a la Mare de Déu, de factura moderna. Molts fidels van visitar el Santuari en totes les celebracions que es van fer al llarg del dia 8 i el dia abans en la vetlla de pregària.

La matinada del 9 de setembre de 1972, un incendi va fer desaparèixer la Mare de Déu de Meritxell, una imatge romànica del s. XII: una reina asseguda com *Sedes Sapientiae*, coronada, amb l'ull diví en la seva corona, que té a la falda a l'infant Jesús descalç i sense corona, que sosté amb la mà esquerra el llibre dels Evangelis mentre la mà dreta s'allarga cap al devot pelegrí. Les autoritats andorranes van decidir construir un nou santuari conservant i reparant l'original. Es va triar un projecte de Ricard Bofill de factura molt moderna, obert a la llum i a la natura que envolta l'indret. El nou santuari va ser inaugurat el 8 de setembre de 1976, justament ara fa 40 anys, pel Bisbe i Copríncep Mons. Joan Martí i Alanis. Aquesta data va ser recordada per Mons. Joan-Enric Vives, l'Arquebisbe d'Urgell, en les seves paraules inicials de benvinguda a Mons. Gallagher.

En l'homília, Mons. Paul Richard Gallagher va adreçar-se al poble andorrà i va recordar-li que la seva fe l'inscriu en «una història de salvació». Gallagher va assenyalar que la història, el passat i el present d'Andorra no es pot entendre sense la Mare de Déu de Meritxell. El Secretari per a les Relacions amb els Estats del Vaticà va considerar en declaracions posteriors a la celebració

que una «entitat política depèn del seu poble, no de les forces exteriors». I va afegir que «si els andorrans volen el seu Copríncep, que crec que és la veritat, durarà molts segles més». En aquest sentit, Gallaguer va manifestar que les relacions amb el Vaticà són «excel·lents» i va recordar que «sempre hem col·laborat molt amb les relacions diplomàtiques d'Andorra». Va qualificar Andorra com un poble cristià amb una fe històrica que obliga a viure en atenció als pobres.

Celebració i benedicció

La celebració eucarística, presidida per Mons. Gallagher, fou concelebrada per l'Arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives, els sacerdots de les set parròquies andorranes i el Primer Conseller de la Nunciatura Apostòlica a Espanya i a Andorra, Mons. Santiago De Witt, que acompanyava l'Arquebisbe Secretari per a les Relacions amb els Estats. La celebració fou solemnitzada pel Cor dels Petits Cantors d'Andorra.

Mons. Gallagher i Mons. Vives van saludar a les autoritats en arribar al Santuari: el Síndic, el Cap de Govern i el Representant del Copríncep francès, i l'Arxiprest de les Valls d'Andorra.

Ja a dins, acompanyats per les autoritats, van visitar el nou cambril i

la nova talla de la Mare de Déu de Meritxell, dels que Mons. Vives va explicar alguns detalls a Mons. Gallagher.

En la solemne missa principal de la diada Mons. Vives adreçà unes paraules de benvinguda a Mons. Gallagher, que aquest respongué. Després Mons. Gallagher beneí el cambril i la talla de la Verge que restitueix la desapareguda en l'incendi de 1972, i en acabar seguí la missa, molt participada pels fidels.

Mons. Gallagher i Mons. Vives veneraren la Mare de Déu en acabar la celebració i van saludar personalment totes les autoritats i representants de les diferents institucions polítiques, jurídiques i socials del Principat.

També van visitar l'exposició de 1.223 Bíblies instal·lada en una sala annexa al Santuari, acompanyats pel Sr. Pere Roquet, el donant del fons.

AGENDA

- ▶ **25 de setembre.** Jubileu dels Catequistes a Roma fins al 26 de setembre. / Confirmacions a Vielha.
- ▶ **27 setembre.** Comissió Permanent de la CEE fins al 28 de setembre.
- ▶ **30 setembre.** Trobada anual del Col·legi de Doctors a La Seu d'Urgell.
- ▶ **1 octubre.** Jornada de Formació de la FEMN a Aina (Canillo). Fins al 2 d'octubre. / Pelegrinatge de les parròquies de la Vall d'Aran a Villefranche.
- ▶ **3 octubre.** Reunió d'Arxiprestos a la Casa del Bisbat (La Seu d'Urgell). / Acte de cloenda de 50 anys de l'Escola Sant Ermengol, a Andorra la Vella.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

26. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Jb 1,6-22 / Sl 16 / Lc 9,46-50]. Sant Cosme i sant Damià (anomenats *els sants metges*), germans bessons mrs. de Síria, patrons dels metges i els farmacèutics; sant Nil, abat.

27. □ Dimarts [Jb 3,1-3.11-17. 20-23 / Sl 87 / Lc 9,51-56]. Sant Vicenç de Paül (1581-1660), prev. a París, fund. Paüls (CM, 1625) i cofund. Filles de la Caritat (FC, paüles, 1633).

28. ■ Dimecres [Jb 9,1-12.14-16 / Sl 87 / Lc 9,57-62]. Sant Venceslau, mr. (935), duc de Bohèmia; sant Llorenç Ruiz, pare de família filipí, i companys, mrs. a Nagasaki

(s. XVII); Lleida: beat Francesc Castelló i Aleu, mr.

29. □ Dijous [Dn 7,9-10.13-14 (o bé: Ap 12,7-12a) / Sl 137 / Jo 1,47-51]. Els Sants Arcàngels Miquel (patró dels radiòlegs i els radioterapeutes), Gabriel (patró de la radiodifusió i les telecomunicacions) i Rafael (o Rafel, patró dels emigrants); sant Fratern, bisbe; santa Gudèlia.

30. □ Divendres [Jb 38,1.12-21;39,33-35 / Sl 138 / Lc 10,13-16]. Sant Jeroni, prev. i doctor de l'Església, dàlmata, mort a Betlem (420), patró dels llibreters, biblistes i traductors; santa Sofia, viuda.

OCTUBRE

1. □ Dissabte [Jb 42,1-3.5-6.12-16 / Sl 118 / Lc 10,17-24]. Sta. Teresa de l'Infant Jesús (1873-1897), vg. i dra. de l'Església, carmelitana a Lisieux, patrona de les missions; sant Remigi († 530), bisbe de Reims.

2. ■ Diumenge vinent, XXVII de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [Ha 1,2-3;2,2-4 / Sl 94 / 2Tm 1,6-8.13-14 / Lc 17,5-10]. Sants Àngels de la Guarda; Lleida: Mare de Déu de l'Acadèmia (1862), patrona de la ciutat (1946); sant Sadurní, ermità a Sòria; beat Berenguer de Peralta, bisbe electe de Lleida.

Diumenge XXVI de durant l'any

COMENTARI

Busqueu el Senyor busqueu el bé i la justícia

El profeta Amós (4,4-6) ha desqualificat irònicament el fals culte que *agrada* als oferents però no a Déu. Qui ha de trobar gust en el culte és el Senyor! Un culte que no porta a la conversió de vida és camí inútil (*Is 1,10-20; Jer 7,1s*)

La solució és: *Cerqueu el Senyor i tindreu vida* (5,4.6); *Cerqueu el bé i no el mal, i tindreu vida* (5,14); *Establiu al Tribunal la justícia* (5,15).

Els qui viuen tranquils i es creuen segurs, s'estiren en llits de marfil i beuen el vi en grans copes, però no els fa cap pena el desastre de les tribus de Josep, aquests certament seran els primers en les files dels deportats.

Perquè el Senyor fa justícia als oprimits.

Home de Déu, busca de practicar sempre la justícia, la pietat, l'amor, la paciència, la mansuetud. El context vital original d'aquesta càlida exhortació sembla l'Ordinació del Pastor d'una Comunitat.

La justícia defineix les relacions amb els homes i la pietat les relacions amb Déu.

La fe, l'amor i la paciència o perseverança (que equival a l'esperança enmig de les proves) constitueixen les tres virtuts cristianes fonamentals.

La imatge de la «lluita en el combat» és la part central i original de l'exhortació amb la novetat de la comparació entre «Jesucrist» que, en presència de Pilat va fer la seva noble confessió i «Timoteu» que, en presència de molts testimonis, vas confessar noblement la fe.

Per això et recomano que guardis irrepressible i sense falta el Manament rebut.

La paràbola contraposa dos personatges (fet habitual en Lc): un pobre amb el nom de «Llàtzer» (com l'amic que Jesús estimava) i un home ric que cada dia celebrava festes esplèndides, però no té nom: no és ningú!

El diàleg entre els dos morts porta un doble ensenyament:

a) *Entre nosaltres i vosaltres hi ha una fossa que no es pot passar.* El temps per a la conversió acaba amb la mort.

b) *Si no fan cas de Moisès i dels profetes, ni que algú ressuscités no es deixarien convèncer.* Amb la gràcia de Crist te'nim ja tot el que ens cal per a la conversió.

Si no ens convertim de debò no serà per culpa de Déu!

Mn. José Luis Arín

▶ Lectura de la profecia d'Amós (Am 6,1a.4-7)

Això diu el Senyor, Déu de l'univers: «Ai dels qui viuen tranquils a Sió, dels qui es creuen segurs al turó de Samaria! S'estiren en llits de marfil, s'aclofen en els seus sofàs, mengen els anyells més tendres i els vedells engreixats a les estables, improvisen al so de l'arpa, creen com David les seves melodies, beuen el vi en grans copes, i s'ungeixen amb els perfums més fins, però no els fa cap pena el desastre de les tribus de Josep. Per això ara seran els primers en les files dels deportats; així s'acabarà l'orgia dels vividors.»

▶ Salm responsorial (145)

R. *Lloa el Senyor, ànima meva.*

El Senyor fa justícia als oprimits, / dóna pa als qui tenen fam. / El Senyor deslliura els presos. R.

El Senyor dóna la vista als cecs, / el Senyor redreça els vençuts. / El Senyor estima els justos. R.

El Senyor guarda els forasters, / manté les viudes i els orfes, / i capgira els camins dels injustos. / El Senyor regna per sempre, / és el teu Déu, Sió, per tots els segles. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau a Timoteu (1Tm 6,11-16)

Home de Déu, busca de practicar sempre la justícia, la pietat, la fe, l'amor, la paciència, la mansuetud. Lluita en el noble combat de la fe i guanya't la vida eterna. És per a obtenir-la que vas ser cridat i vas confessar noblement la fe en presència de molts testimonis. Davant Déu, font de tota vida, i davant Jesucrist, que sota Ponç Pilat donà testimoni amb la seva noble confessió, et recomano que guardis irrepressible i sense falta el manament rebut, fins que es manifestarà Jesucrist, el nostre Senyor. Quan serà l'hora, farà aparèixer la seva manifestació aquell qui és de debò feliç i l'únic Sobirà, el Reis dels reis i el Senyor dels senyors, l'únic que té com a pròpia la immortalitat i habita en una llum inaccessible: Cap home no l'ha vist mai, ni és capaç de veure'l. A ell l'honor i el poder per sempre. Amén.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 16,19-31)

En aquell temps, Jesús digué als fariseus: «Hi havia un home ric que anava vestit de porpra i de lli finíssim, i cada dia celebrava festes esplèndides. Un pobre que es deia Llàtzer s'estava estirat vora el seu portal amb tot el cos nafrat, esperant satisfer la seva fam amb les engrunes que queien de la taula del ric. Fins i tot venien els gossos a llepar les seves úlceres. El pobre morí, i els àngels el portaren a la falda d'Abraham. El ric també morí i el van sepultar. Arribat al país dels morts i estant en un lloc de turments, alçà els ulls, veié de lluny Abraham, amb Llàtzer a la falda, el cridà i li digué: «Abraham, pare meu, apiada't de mi i envia Llàtzer que mulli amb aigua la punta del seu dit i em refresqui la llengua, perquè sofreixo molt enmig d'aquestes flames.» Abraham li respongué: «Fill meu, recorda't que en vida et van tocar béns de tota mena, i a Llàtzer mals, però ara ell ha trobat consol i tu, sofriments. Pensa també que entre nosaltres i vosaltres hi ha una fossa immensa, tant que si algú volgués passar del lloc on sóc jo cap on sou vosaltres, no podria, ni tampoc del vostre lloc al nostre.» El ric digué: «Llavors, pare, et prego que l'enviïs a casa meua. Hi tinc encara cinc germans. Que Llàtzer els adverteixi, perquè no acabin també en aquest lloc de turments.» Abraham li respongué: «Ja tenen Moisès i els profetes: que els escoltin.» El ric contestà: «No, pare meu Abraham, no els escoltaran. Però si anava a trobar-los algú que torna d'entre els morts, sí que es convertiran.» Li diu Abraham: «Si no fan cas de Moisès i dels profetes, ni que ressuscités algú d'entre els morts no es deixarien convèncer.»

▶ Lectura de la profecia de Amós (Am 6,1a.4-7)

Esto dice el Señor omnipotente: «¡Ay de aquellos que se sienten seguros en Sión, confiados en la montaña de Samaria! Se acuestan en lechos de marfil, se arrellanan en sus divanes, comen corderos del rebaño y terneros del establo; tartamudean como insensatos e inventan como David instrumentos musicales; beben el vino en elegantes copas, se ungen con el mejor de los aceites pero no se conmueven para nada por la ruina de la casa de José. Por eso irán al destierro, a la cabeza de los deportados, y se acabará la orgía de los disolutos.»

▶ Salmo responsorial (145)

R. *¡Alaba, alma mía, al Señor!*

El Señor mantiene su fidelidad perpetuamente, / hace justicia a los oprimidos, / da pan a los hambrientos. / El Señor liberta a los cautivos. R.

El Señor abre los ojos al ciego, / el Señor endereza a los que ya se doblan, / el Señor ama a los justos. / El Señor guarda a los peregrinos. R.

Sustenta al huérfano y a la viuda / y trastorna el camino de los malvados. / El Señor reina eternamente, / tu Dios, Sión, de edad en edad. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a Timoteo (1Tm 6,11-16)

Hombre de Dios, busca la justicia, la piedad, la fe, el amor, la paciencia, la mansedumbre.

Combate el buen combate de la fe, conquista la vida eterna, a la que fuiste llamado y que tú profesaste noblemente delante de muchos testigos. Delante de Dios, que da vida a todas las cosas, y de Cristo Jesús, que proclamó tan noble profesión de fe ante Poncio Pilato, te ordeno que guardes el mandamiento sin mancha ni reproche hasta la manifestación de nuestro Señor Jesucristo, que, en el tiempo apropiado, mostrará el bienaventurado y único Soberano, Rey de los reyes y Señor de los señores, el único que posee la inmortalidad, que habita una luz inaccesible, a quien ningún hombre ha visto ni puede ver. A él honor y poder eterno. Amén.

▶ Lectura de santo evangelio según san Lucas (Lc 16,19-31)

En aquel tiempo, dijo Jesús a los fariseos: «Había un hombre rico que se vestía de púrpura y de lino y banquetaba cada día. Y un mendigo llamado Lázaro estaba echado en su portal, cubierto de llagas, y con ganas de saciarse de lo que caía de la mesa del rico. Y hasta los perros venían y le lamían las llagas. Sucedió que murió el mendigo, y fue llevado por los ángeles al seno de Abrahán. Murió también el rico y fue enterrado.

Y, estando en el infierno, en medio de los tormentos, levantó los ojos y vio de lejos a Abrahán, y a Lázaro en su seno, y gritando, dijo: «Padre Abrahán, ten piedad de mí y manda a Lázaro que moje en agua la punta del dedo y me refresque la lengua, porque me torturan estas llamas». Pero Abrahán le dijo: «Hijo, recuerda que recibiste tus bienes en tu vida, y Lázaro, a su vez, males: por eso ahora él es aquí consolado, mientras que tú eres atormentado. Y, además, entre nosotros y vosotros se abre un abismo inmenso, para que los que quieren cruzar desde aquí hacia vosotros no puedan hacerlo, ni tampoco pasar de ahí hasta nosotros». Él dijo: «Te ruego, entonces, padre, que le mandes a casa de mi padre, pues tengo cinco hermanos: que les dé testimonio de estas cosas, no sea que también ellos vengán a este lugar de tormento». Abrahán le dice: «Tienen a Moisès y a los profetas: que los escuchen». Pero él le dijo: «No, padre Abrahán. Pero si un muerto va a ellos, se arrepentirán». Abrahán le dijo: «Si no escuchan a Moisès y a los profetas, no se convencerán ni aunque resucite un muerto.»